

Lojzetu

Tih večer je objel naravo,
ko sem zadnjič vid'la te.
V krsti spal si sredi cvetja,
mrzle b'le so Ti roke.

Zrla sem v obraz tvoj blede,
vid'la na ustih sem smehljaj.
Hrepenče sem čakala,
kdaj zapel boš kot nekdanj.

A molčijo tvoja usta,
ker za vedno si zaspal.
Tvojo kri je pila zemlja,
zanjo si življenje dal.

Ne odpre se več gomila,
tebe k nam ne bo nazaj.
Sladko spavaj, Lojze dragi,
konec je trpljenja zdaj.

Mati piše pismo belo:
»Sin si živ, ne pišeš nič...?«
Pismo v hribe na Gorenjskem
v kljunčku nese droben ptič.

Tam pod Blegašem v samoti
ni ljudi ne belih hiš.
Tam ob gozdu zelenečem
grob stoji, na grobu križ.

Tam se droben ptič ustavi,
belo pisemce odda.
Veter zašumi po drevju,
listje tiho šepeta:

»Reci moji dragi mami,
da mi zdaj je tu lepo.
Naj ponosna bo na sina,
padel je za svobodo.«

Martina Demšar-Boža

Naš tabor

Partizanski tabor je v gozdovih,
v goščavi tam v bregovih;
tu napravimo ležišča,
pred sovražnikom pa skrivališča.

Če pada dež, postavimo šotore
iz lubja, kril, kakor kdo že more;
samo da streha je nad nami,
mah in listje pa pod nami.

....

Z mahom kameni zeleni
za kuh'njo skupaj so zloženi,
na kamenju pa loncev več stoji,
iz njih pa para se kadi.

Kuhar dobro se obrača,
dobro nam deli jedačo,
če boljše njemu se prinese,
kosilo boljše se obnese.

....

Po smrekah skačejo tu sove,
po grmu čuješ pesmi nove,
mnogo slišiš srna glas,
nam pa hitro mine čas.

....

Saj vemo, danes, da je tisti čas,
ko sovražnik muči nas,
saj pridejo kmalu dnevi,
ko bomo srečni in veseli.

Tine Hafner-Žane

Tebi, Halef!

Zakaj si dal življenje,
pokojni Halef ti?
Imel na svetu si trpljenje,
kakor ga imamo mi.

Šel si ti od doma
zdrav in še vesel;
kamor vsak Slovenec roma,
si tudi ti odšel.

Zavestno stopil si v partizane
in zaveden bil,
držal si naloge dane,
za dom si se boril.

Partizan si bil ponosen,
kamor si postavljen bil;
od vročine bil si rosen,
nate večkrat dež je lil.

Strahu ti nisi nič poznal,
čeprav bile nemške so zasede;
si za puško se v vas podal,
to bile tvoje so navade.

Poslušen bil si, v četi naši
in službi vsaki vdan,
so bili zate težki časi
skoro noč in dan.

Kamor bil si odposlan,
si izvršil vse,
v partizanstvo bil si vdan,
naj spomin ostane nate.

Ni te, Halef, več med nami,
odšel si ti od nas,
življenje dal si domovini,
zrel je bil tvoj klas.

Naj ne žaluje mati tvoja,
pokojni Halef, za teboj,
kakor tudi sestra tvoja,
naj bo miren tvoj pokoj.

Slava tebi, Halef, naj
kliče ves slovenski rod,
spomin pa ostane naj
med Slovenci vse povsod.

Naj luč ti sveti večna,
ko med nami več te ni,
duša naj bo tvoja srečna,
si zemlji dal telo in kri.

Tine Hafner-Žane

Sestra bratu

Ko odšel na bojne si poljane,
v skrbeh bolelo me srce je zate,
prosila in rotila sleherni sem noč jaz luno, zvezde,
da vrnejo te prošnje in molitve sestre zveste.

Izgubila nisem jaz poguma
in šla v mislih sem s teboj dan in noč,
le željo eno sem imela,
da čilega in zdravega te vrne Bog.

Tako sem neizmerno te ljubila
že kot otročička malega,
tedaj na rokah majhnih sem nosila
ves svet svoj — bratca Otona.

Življenje in usoda kruta
sta izobčila za čas morda — samo na vid obraz,
a duša moja ostala tebi je sorodna,
to vem, po materi nam blagi ves ta čas.